

Oznanila.

Za navadno dvestopno vrsto se plačuje: 5 kr., ktera se enkrat, 8 kr., ktera se dvakrat, 10 kr., ktera se trikrat natiskuje; večje pis-menke plačujejo po prostoru. Za vsak list mora biti kolek (štampelj) za 30 kr.

Rokopisi sene vračajo

SLOVENEČ.

„Živi, živi duh slovenski, bodi živ na veke!“

Nar. pesem.

V torek,

četrtak in saboto

izhaja in velja:

Za celo leto . . . 7 for. 50 kr.
„ pol leta . . . 3 „ 70 „
„ četrt leta . . . 2 „ — „
„ mesec . . . — „ 70 „

Po pošti:

Za celo leto . . . 9 for. 50 kr.
„ pol leta . . . 4 „ 80 „
„ četrt leta . . . 2 „ — „
„ mesec . . . — „ 90 „

Št. 21.

V Celovcu v četrtek 21. februarja 1867.

Tečaj III.

Dvalizem.

Spisal A. D. Zagorski.

Srčne želje Schmerlingijancev in Madjarov so se torej spolnile. Državni minister grof Belkredi je odstopil od ministerstva. Zgodilo se je, kar ni drugače mogoče bilo. Belkredi je zahteval, da naj se izid razprave z Mad-jari izrednemu državnemu zboru v smislu septemberskega manifesta in najnovejše januarske diplome predloži, da bi tudi po-stavni zastopniki predlitavskih dežel svojo enako veljavno besedo izrekli, kako naj se prihodnjic vrediti Avstrija naša. A gosp. baron Beust je trdil, da je ločitev Ogrske od Avstrije, ktero je krona Madjarom dovolila, — da je dvalizem — dokončana reč, v ktero se mi Predlitavci mešati ne moremo in ne smemo. Izrednega državnega zbora, rekel je baron Beust, še treba ni. Pravda z Ogrji je dokončana. Naj se torej samo pravilni Schmerlingov ozi reischsrath skliče; njemu naj se sprava z Ogrji na znanje da, pa bo vse v redu. — Tako je mislil in govoril saksonski eksminister in novi zdravnik Avstrije, g. baron Beust. Ali grofu Belcrediju, kteremu so razmere avstrijske malo bolj znane, ko tujcu Beustu, ta red ni bil po volji. Mislil si je: iz take ljulike ne bo nikdar dobre moke. Zato je mož raji iz ministerstva stopil, ko da bi v kaj tacega privolil. — Res lepo je od Belcredija, da je raji odstopil, ko da bi nemško-madjskim dvalistom za metlo služil; ali še mnogo lepše bilo bi od njega, ako bi bil hitro od začetka, ko je krmilo avstrijske države v roke vzel, to storil, vsem narodom enako pravično Avstrijo resno zahteval in raji precej od vlade odstopil, nego pripustil, da bi se kri-

vico trpečim narodom pod vladu njegovo krivica množila. Ali žalibog, tega žlahtni gospod grof ni storil. Namesto starodavnim tlačiteljem našim in morivcem Avstrije — nemško - madjskim hegemonom — peruti pristriči, je — iz namena se jim prikupiti — pripustil, da je tem ljudem čedalje bolj greben rastel. S takim postopanjem je že zdavnej vse zaupanje zapravljal, ktero so Slo-vani in Romani do njega imeli, a Nemcem in Madjarom se pri vsem tem prikupiti ni mogel; kajti njegovo prizadevanje: Nemcem in Madjarom se prikupiti, je prazno bilo in prazno je ostalo. Nemci in Madjari so ga torej neprestano spodrivali tako dolgo, da si so ga zdaj srečno s pota spravili. — „Ale-luja! Aleluja!“ kličejo zdaj z veselja polnim obrazom bankerotni Schmerlingijanski „ver-fassungsschreierji“ in nemško-madjski dvalisti. „Ordentlicher Februar-Reichsrath hoch! hoch! hoch! — Zmagali smo federaliste, zmagali Slovane, ki so posebno, od kar je grof Belkredi „prosti pot“ porazumljenja znašel, predrznili se čez krivico tožiti in o pravici in ravnopravnosti sanjariti, namesto da bi po starej navadi naš ubogali, molčali in z vsem zadovoljni bili, kar koli jim mi, ki smo „tonangebri“ v Avstriji, odločimo in podelimo. Zdaj ko smo, hvala Bogu! te nepokorne federaliste s pomočjo madjskih bratov zmogli, bo spet naša „Februar-Ver-fassung“ obveljala; namesto izrednega, ne-pravilnega državnega zbora bo spet naš postavni ljubeznjivi reischsrath od smrti vstal in Avstrijo osrečevati začel. Sprava z Ogrji je gotova; zmešnjave v Avstriji bo konec; stara zadovoljnost, staro blagostanje se bo nazaj povrnilo; prazne državne kase se bodo spet napolnile; — Avstrija je rešena.“ Tako in enako čenčajo novoizvoljeni osrečevalci

Avstrije — nemško-madjski dvalisti. Nam Slovanom in vsem pravim prijateljem Avstrije se je pa bravšim te najnovejše prigradbe do-zdevalo, ko da vidimo roko na steno pisajočo strašne besede: Mene, tekla, fares, to je: Šteto, tehtano, razdeljeno. — Zdaj ste dragi februarci! res federaliste zmagali. Ali ti od vas toliko zaničevani in psovani federalisti so zahtevali Avstrijo, ki bi svoj pravi namen dosegla, ko bi vsem svojim narodom enako ljubeznjiva mati bila. Ako bi obveljalo, kar so oni zahtevali, bi v Avstriji vsak narod svoje pravo dosegel in nesrečnih preprirov zaradi ravnopravnosti narodne bi za vselej konec bilo. Kaj pa vi? — Namesto vsega tega zahtevate vi nemško-madjski dvalizem, — čudno zvezo dveh čudnih držav — Pred-litavije in Zalitavije — v eno državo, zahte-vate torej sami federalizem, ali nota bene tak federalizem, ki bi obstal iz dveh centra-lizmov, ki sta ravno tako ali prav za prav še bolj krivična, zavržljiva in nemogoča, ko nekdanji Bachov in Schmerlingov vesoljni nemški centralizem, ki je Avstriji blagostanje spodkopaval in jo pred celim svetom tako rekoč v sramoto pripravil. Ako je res, kar vi lažljivo trdite, da bi federalizem, za kojega se mi potezamo, Avstrijo oslabil ter jo izmed števil velikih držav izbrisal, da si tudi se mi ne protivimo skupnemu državnemu zboru za zares skupne državne zadeve, kaj, za Božjo voljo! imamo pričakovati še le od vašega dvalističnega federalizma, kterega dve polovici bi imele, ako vam vaša trma ob-velja, — brez pravega skupnega zbora — manj skupnih zadev a več državne samostal-nosti, nego povse samostojne države novega nemškega bunda, decentralizacije torej sila veliko, ali žalibože tako bedaste, nenaravne in sramotne, da se posebnostim avstrijske

Besednik.

Goriški „Blattl“ — volk v ovčji koži.

(Odgovor).

← Iz Gorice.

V drugem listu nemškutarskega tednika se njegov vrednik jezi nad omenjenim mojim serčnim priporočilom. Vpričo njegove svete jeze bi najrajše molčal, pa bojim se, da bi visokoučeni vrednik pri svoji prekanjenosti v prihodnji „Blattl“ ne zatrobil, da me je njegovo prazno prebiranje besedi preverilo, omečilo ali prestrašilo. Pravim njegovo prazno prebiranje besedi, kajti ves njegov članek „V bran (zur Abwehr)“ ne podira le z eno verstico mojega mu jako priljubljenega spo-ročila. Da je res tako, naj na drobno to vsak sam primerja, — jaz bom tu le neko-liko odnotnih glavnih misli povdarjal, zlasti pa, ker že dva „Blattelnova“ lista v rokah imam, s tem prekrasnim blagom svoje pri-serčno priporočilo opravičeval in dalje pod-piral. — Rekel sem, da goriški „Blattl“ nam goriškim Slovincem obeta to biti, kar je drugim „Laibacherca“, njena tetka „Trie-sterca“ i. t. d. Preveč, pravi vrednik, smo mu prilastovali. Znati je, da se prebrisani vrednik še tega ne zaveda, kako veljavo imajo ti listi pri Slovincih. Oni nas le za-

virajo v vsakterem napredku, kajti naš na-rod se ž njimi porazumljati ne zua. Ako se ne motim, je vrednik korošek Nemec. Kako bi bilo, ko bi po nemškem Koroškem, Salc-burškem i. t. d. na enkrat naš „Slovenec“ se Nemcem siliti jel. Wöchnerin vrednik bo gotovo prikimal, da bo slovenski list pospe-ševal Nemcem duševno izobraženost pa te-lesno blagostanje!! Gledé na to sem lahko dalje rekel: Nemški „Blattl“ pa slovenski narod, prečudna zveza! Tednikov vrednik pa tudi tu ne skuša v bran se staviti mojim pušicam, — ali iz zlobe ali iz nevednosti, kdo bi hotel določiti? Ako iz nevednosti, bi nevedneža v njegovi nevednosti pustil; kajti njih je nebeško kraljestvo! Kakor pa beba, samega sebe nikakor se ne zavedajočega, spoštenci ljudje izpod nog spravijo, da jim škode ne dela, tako sem tudi jaz Slovence pred „Blattelnom“ posvaril. Ako pa iz zlob-nosti, je vsacega rodoljuba perva dolžnost svoj narod braniti pred očitnimi in skritimi napadi in vse odvracati, kar bi imelo njegov napredek zavirati. Blattelnov vrednik ne spod-bija mojega ugovora, ker prej ko ne se mu zdi, da bi se kot rajni Don Quixot boril z mlinom na sapo. Zato se usti o ravnoprav-nosti. Presneta vaša ravnopravnost, ki Slo-vencem sili nemške uradnije, nemške šole! Prav smešno pa je, ko v vsakej versti go-vori o inteligenciji tukajšnjih Nemcev. Njih

izobraženost hvalisa in povzdiguje nad zvez-de. Po večem bi mu lahko to hvalisano oliko tukajšnjih Nemcev razderl; pa kaj bi to mojemu ugovoru, koristilo? Drago vredništvo! tu ni prasanja: ali se nahaja pri tukajšnjih Nemcih veliko ali malo izobraženosti? ampak praša se: Ali olika tukajšnjih Nemcev kaj koristi slovenskemu narodu? Ali jo vi ponujate slovenskemu narodu v taki posodi, da bi jo on od vas jemati mogel? — — — ? — — — ? Ke-dar mi Blattelnov vrednik na rečena pra-sanja odgovori tako dostojno, da bo sloven-ski narod zadovoljen, da bodo vam priki-mali spoštenci slovenski narodnjaki, ki niso nikakoršni „napetneži ali ultrasloveni“, kot vi vsakterega imenujete, ki se od nasprot-nikov podkupiti ne da in svojcev s „koša-madiner“ ne pozdravlja, kadar, pravim, mi vi v praznem svojem listu s tem postrežete, stopil bom pred vas in — pater peccavi — klical.

Po obliki ostudna, po pojmu nepre-bavljiva „Wöchnerca“ propagande dosti ne bo delala, nobeden rodoljub pa naj nikar ne terpi, da bi ona zbujeno narodno zavest morila, narodno mlačnost širila in podpirala, občni napredek zavirala!

Jako omilujem „Domovino“, da si je tako hrabrega zagovornika najela! Se ve da, da-nes bi tudi vedel svet seznaniti, kak mož-

države manj prilega ko — pest na oko! Mi smo se poganjali za pameten federalizem, brez katerega Avstrija v sedanjem času živeti ne more, vi dvalisti zahtevate neumnega, ki nam namesto ene nesnosne centralizacije dve še krivičnejši na rame nakopuje. Pravo je zadel tisti pošten Nemec pri zadnjih volitvah, ki je rekel: „Jaz nisem za dvalizem, kajti, ako se glista na dvoje preseka, sicer oba kosa še nekoliko časa migata, na zadnje pa oba — pogineta; ravno taka osoda čaka tudi našo nesrečno Avstrijo, ako se bo dvalistom osrečevati pustila.“ — Naj se torej vaše zmage veselijo, kdor si bodi, pravi prijatelj Avstrije se je nikakor veseliti ne more!

(Konec pride.)

Slovenske dežele.

Iz Celovca. (Dež. zbor; kdo podira mir?) V prvi seji dež. zbora so bili vsi poslanci pričujoči razum enega, ki zavoljo bolehnosti ni mogel priti. Videli smo torej vse naše nove poslance in priznati moramo, da se je naših src neka žalost in nek strah lotil. Vsi ti gospodje so navzeti ravno tistega duha, ki je dozdaj gonil našo politiko. Prepričani pa smo, da ni žive duše, ki bi bila vesela dozdanje naše politike. „Klagenfurterica“ se ve da je vsa zadovoljna in vesela gospodov, ki sedijo v veliki dvorani dež. naše hiše. Pa saj je ravno tudi ona od veselja poskakovala in ploskala, ko sta se Bach in Schmerling vsedla za ministersko mizo. Najemniki in plačani ljudje imajo že tako navado, da hvalisajo gospoda, ki jim kruh reže, pa imajo tudi to čudno lastnost, da znajo prav s hladno kervjo svoj plašč sukati po tistem vetru, ki ravno pihlja. Zatorej pustimo temu vladinemu časniku njegovo veselje in hvalisanje, le proti temu protestujemo, da vladni list žali tretjino koroških prebivalcev in šunta dež. zbor, naj skrbijo, da ostane Koroška zvesta nemška dežela, kakor jo kaže stara zgodovina. Dr. Isleib koroško zgodovino kaj slabo pozna, pa tudi novej vladi kaj slabo streže, ako čenčča take neumnosti. Že za časov baron Schlugovih je neusmiljeno mlatil po Slovencih in tako podiral narodno zastopnost in ljubezen.

Pričakovali smo, da mu bode novi dež.

beseda da je njen vrednik! Slehernemu se to čudno zdi, da o vsem razporu „Domovina“ le besedice čerhnila ni. „Slovenčev“ bravci sumijo na dotične vzroke; kdor pa lažnjive obljube bolj natanko pozna, čudi se, da se med poštenimi Slovenci taka godi!

Kako izurjen je politikar Wöchnerič, ki bi rad podučeval slovenski narod v državljanstvu! Na 4. str. b. (v prvem listu) pravi: — „za poslanca izvoljen je Andrej Marušič, ki ima kaj pa da kot vrednik „Domovine“ pravico, slovensko korist zastopati!“ Prebrisano!

Na tisti strani piše o poslancu dr. Tonkliču: „Vroča mlada kri naj bi ga ne zapegljala, da se ne bo kje prenalgal ali pa nekrivičen (!) bil proti drugim narodom.“ Prebrisano!

Gledé na zadnji stavek prašam „Wöchnerico“: Koliko narodov pa živi na Goriškem? Ona poleg Furlanov o spodnji Soči šteje tudi vrednike in doslužence razne kervi za posebni nemški narod! Zato pravi v 2. l. str. 10, verst. 11. od spodaj: — „Görz, dem deutschen Erbe des grossen deutschen Kaisers.“ Marušič bi se imel zahvaliti za čukovo priporočilo, kot bi se bil lahko hrabri dr. Abram zahvalil za priserčno „Domovino“, priporočilo!! Milostljiva božja previdnost!

predsednik malo njegove dražljive perste skerčil. Pa kaže se, da ostane tudi to žaljenje in draženje koroških Slovencev vse le pri starem. Prašamo, kdo dela samo in izključljivo le narodno politiko? Kdo podira mir, zastopnost po deželi? Kdo seje seme jeze in zavisti med raznimi narodi pa tudi podkopuje zaupanje in ljubezen do visoke vlade? Slovenci še nismo z eno besedico žalili Nemcev ali jim kratili kake pravice. Zakaj dela z nami vladni list tako gerdivno in sirovo? Zakaj mu je za vrednika človek, ki naše dežele ne pozna, ki svoje domovine nima v naši cesarevini, timveč tam zunej v „nemškem Reichu“, o katerem se mu vedno sanja? Vredniki so visokej vladi že večkrat grozno škodovali, tudi tako početje naše „Klagenfurterice“ jej ne bode doneslo veselja, sreče in koristi!

Pri Prevalih. (Prenagla službena gorečnost Gutenštanjkega g. župana). Vse česti in hvale vredna so županstva po deželi, kjer se njih predstojniki svojih avtonomnih pravic zavedajo in po njih po vseh postavnih potih za resnični blagor svojih sosesk skrbijo. A žali Bog! da je veliko taccih predstojništev, ki se premalo učijo, kako deleč da njih delavnost sega. Tako se vtikajo v stvari, ki so jim toliko mar, kakor zapovedi Mohamedanskega korana. S tem pa sami sebi nakopujejo nepotrebno jezo, pokažejo svojo nevednost in nezrelost v samoupravnem občinskem uradovanju, in ker naposled še na sramoti ostanejo, zrahljajo ob enem prijateljsko vez z onimi, ki bi imeli drug drugega na občno korist podpirati, drug drugemu na roko iti in drug drugega ob roci voditi. Izgled tega vam sledeče:

Mil. gospá grofinja T. poleg Gutštanja, obče znana zavoljo svoje radodarnosti in miločutnosti, nameni nekatere pridne pa revne učence iz Gutštanske šole pred božičnimi prazniki s potrebno obleko obdarovati. Vsled tega, ker sama ne pozna učencev, pošlje k g. fajmoštru, naj oni zaznamovajo take, ki bi bili teh darov vredni in potrebni. G. fajmošter, ki niso šolski kateket, izroči jo ta posel svojemu g. kaplanu, kateremu kot kateketu je pridnost in lepo vedenje šolarjev najbolje, nekoliko pa tudi njih večja ali manjša revščina na domu znana. Z veseljem g. kaplan to prevzamejo in zapisnik naredé. Pa čujte! g. župan, to zvedevši, pride v šolo in se huduje in protestuje zoper to postopanje, ker se ne godi po srenjskem predstojništvu, ergo — ne po postav-

nem potu, ter gre in nekaj učencev, ki jih je g. kaplan v zapisniku priporočil, izvrže. Se ve, da je preblaga grofinja spet hotla, da naj se obleka razdeli onim, ki jih je g. kaplan priporočil, česar se je tudi zgodilo.

Vprašam: kdo je na zadnje v sramoti? g. kaplan, ali oni, ki ga je hotel v šoli podjati, češ, mi smo mi, vi ste pa od danes do jutri, akoravno ste vi 16 let šolski prah porisavali, mi pa še enih hlač nismo po taccih klopéh strgali? Odgovor je lehek.

Zato, g. župan! nikar zanaprej tako naglo v svoji gorečnosti, da vam ta napaka taccih milostnih src ne odvrne, in naposled ne bo moral vsak Gutštanjčan vas prašati hoditi, če sme iz svojega privatnega žepa siromaku sam, ali po katerem drugem, ki si ga izvoli, kak mili dar podeliti; ali da svoji srenji ne bote naložili kake nove tlake, ki se je vsak boji, da bi moral vsak svoje milodare samo v Vašo hišo nositi! Vaša gorečnost sega predeleč; vi pihate, kar vas ne peče.

Vaša dolžnost kot srenjski župan v tem je ta, da s srenjskimi dohodki za domače uboge skrbite, pa tudi to ne po lastni glavi, ampak po sklepu vsaj dveh tretjin izmed odbornikov; kar gre pa iz privatnih predalov, naj gre po njih volji — v njih dušni in prejemnikom v telesni prid. Bolje se bote srenjska predstojništva obnesla, ako bote skrbela za bolj pošteno plačo učiteljev, svetnih kakor duhovnih, da ne bodo v vrsti čednikov, in sploh ne bodite premočna, ker vam gre le izpolnovati in izvrševati, česar je odbor sklenil, ne pa sklepati. (Glej: Gesetz v. 15. März 1864 für das Herzogthum Kärnthen). In ceteris pa, ako imate pravico v svojih srenjskih zadevah nekoliko govoriti in sklepati, nikar še ne mislite, da imate pravico, svoje duhovne predpostavljene sramotiti in z njimi pometati, kakor z metlami; saj če jih poprej nočete poznati, na zadnje uro, rekel je eden vaših „purgarjev“, jih bote menda vendar potrebovali. — Modremu je energa očesa dosti!

Iz Grada: (Štaj. dež. odbor in mariborska volitev; volitve za okrajna zastopstva; beseda v Gradcu.) Da so Slovenci v Mariborski okolici tako možato in pametno volili gg. dr. Vošnjaka in dr. Dominika, to ne gre našim protivnikom v glavo. Zato je prevzel dež. odbor nalogo vsak majhen pogrešek iztuhtati, da bi se ona volitev le zamogla podreti. On se upira

Tička po petji spoznamo, Wöchnerico ravnopravnost in njeno skerbiljivost za slovenski narod pa po njenem političnem značaju. Str. 11 (2. list): „Wir konstatieren dies mit um so grösserer Genugthuung, als es eben die Deutschen waren, die — — den Träger dieser unseligen Politik aus dem Sattel hoben.“ In v tem smislu v tem predelu pisatelj dalje sanjari. Tu se nahaja veliko pogrete kaše, n. pr. Belkredi s svojo brezustavno vlado je kriv vseh velikih nesreč preteklega leta. „Zakaj bi se z drugimi Nemci ne veselil, da je B. odstopil, ker je Nemce očitno razžalil in z njimi pometal.“ „Slovani žalujejo in se kujajo.“ Glejte, glejte! Mi bi žalovali po njem, ko bi nam bil svoje obljube res spolnil; ko bi bil res Nemce in Nemcone pomedel iz slovenskih pokrajin! Kje je kaj zdatnega za nas storil? Dalmacija, Koroška, Kranjska, Štajarska, Primorje i. t. d. so žalostne priče njegove velike skerbi za Slovan! Hervatom je dal Kuševiča, Čehom Rothkircha i. t. d.; kje se je Nemcem ustavljal? Jedino februarno ustavo je ustavil, po kateri so Nemci in narodni odpadniki še lože zatirali razne avstrijske narode. — Kteremu ti poberki še niso dosti pojasnili skritih zvijačnih naklepov goriške „Wöchnerice“, bilo bi mu treba razkladati, kako ona na več straneh o volitvah in izvoljenih modruje; n. pr. str. 3 o koroških:

„Po vsi deželi zmagali so Šmerlingijani. Ako so med izvoljenimi tudi rojeni Slovenci, so vendar taki, ki jim ni za narodnost, mar jim je le omika in ustavna svoboda — — šli bodo z Nemci črez hribe in doline.“ Zanimarjenje in zatiranje domačega jezika omika pa ustavna svoboda — — prečudna zveza! Wöchnerični odgojiteljni pisatelj (na 13. str.) bi jo gotovo poterdil, ako bi prav vsi poštene modrijani v rajnkem „rajhu“ glavo majali. Kdo bi se temu čudil, ako je Schindler v spodnje-avstrijskem zboru si upal reči: „Po avstrijskih logih že slavček pojó o nemškej moči in edinosti.“ Še odkritoserčniše pa pravi zgornje-avstrijski Kremer: „Zedinjeni Nemci se bodo kmalo spominjali na vzhodu razstavljenih straž in —“

Taka je naša prijateljica goriška „Wöchnerin“. Vidi se tudi, kako prazna je tista njena hvalisana omika. 1. l. 3. str. a. pravi: „V Ptui je izvoljen vitez Waser, katerega učenost in zgovornost povsod slovi.“ O Waserjevi zgovornosti se ne bom z „Wöchnerico“ prepiral. Znabiti, da predolgi in vodenji njegovi govori kakemu spačenemu okusu dopadajo — pa „in oggetto di gusto cade la discussione“. Ker se še zmiraj s pravništvom pečam, bi mi „Wöchnerica“ silno ustregla, ko bi imenovala le eno knjigo, ki jo je njen učeni Waser spisal! Znati je, da prebrisani „Blattelnov“ pisavec s pre-

na volitve izbiralcev, ki so se po njegovem mnenju nepostavno godile; po njegovi misli je 55 izbiralcev k volitvi došlo, ki pa po postavi niso bili pravilno izvoljeni. Za tem se obrača na razmere števil in pravi, da je v št. Lorencu 55 kmetov glasovalo in da se je izbiralec samo z 19 glasovi izvolil; da se je v št. Ilju izbiralec samo od 4 občinskih odbornikov volil; da so iz št. Petra, kjer je 1559 prebivalcev, le 2 namesto 3, v Čirbergu pa, kjer je 340 prebivalcev, 2 namesto enega izbiralca poslali. Da se je semtertje premalo volilcev udeležilo volitev na kmetih, to je gotovo, pa godilo se je tako povsod. Prepričan pa sem, da bi dež. odbor besedice ne zinil, ko bi se bil od ravno tistih izbiralcev kak Feirer ali Tapeiner ali Löschnigg za poslanca izvolil; kajti v Celju so se pri volitvi za mesta in terge menda se večje napake nahajale, o tem pa odbor skerbno molči. Dobro bi pa bilo, ko bi tamošnji domorodci blagovolili vse na tanko pozvedeti in razglasiti, da se zamorejo pri dež. zboru opravičiti. Sicer se ne bojimo, da bi se pri kaki prihodnji volitvi Slovenci ravno tako značajno ne obnašali, kakor zadnjic. Pravica se bode še le tem bolj jasno prikazala.

Tukajšni nemški listi bi radi izvoljene može za okrajna zastopstva v svoj tabor vabili in jih že zdaj hvalijo, da so nemškutarji in tako praktični, da rajše ostanejo v politični zvezi z Nemci (če ravno bi morali biti sužnji kakor doslej), nego da bi na kako zvezo s sorodnimi brati mislili. Zdaj nikakor ne moremo soditi in ne verjamemo, da so za okrajna zastopstva res večidel priverženci naših nasprotnikov izvoljeni. Še le ko bodo začeli delovanje, bode se poznalo, ali so pravi zastopniki ali ne. Sicer upamo, da bodo za narodni napredek skrbeli. Ako se pa to ne zgodi, bode se jim ravno tako žalostna zapela, kakor dozdajnim dež. poslancem. Bistroumni narod hitro spozna, kdo da v njegovo srečo in slavo dela, kdo pa ne.

13. t. m. je obhajalo društvo „Slovenija“ pustno veselico. V krasno okinčani Seyffovi dvorani se je zbrala v obilnem številu domorodna gospóda. Pele so se sledeče pesmi: „Slovenskim dekletom“, „Noč na Blejskem jezeru“, „Ljubici pod oknom“, „Sto čutiš Srbine tužni“, „Hlahol in Zvezda“. G. Kuralt je izvrstno deklamoval „Slovo od mladosti“. Petje se je jako hvalilo, posebno se je odlikoval samospev: „Ljubici pod oknom“. Za tem se je plesalo do polnoči in zopet ste zadoneli dve pesmi „Domovina“ in „Naprej“;

čudno mero meri učenost! Poglejmo, kaj on na str. 14. b. (2. list) o Hasnerji kvasa. Iz dvora so mu sporočili, da je cesar sprejel Hasnera. „Vsi, pravi dalje, se njegovega imenovanja za ministra ne bodo veselili, mi pa temveč, ker je novi minister nauka zmožen učenjak (wissenschaftliche Capacität) in ker si je bivši predsednik naučnega svetovalestva kaj zelo pridobil našo ljubezen, kajti skazal se je moža, ki šolstvo natanko pozna in se tudi kaj uljudno obnaša“. Znati je, da „Wöchnerca“ le na to gleda, kako bi svoja prazna predalca popolnila s praznimi besedami. Naj bi pogledala dotične ne slovenske ampak nemške liste, kako so ti sodili o njegovi delavnosti in šolski zvedenosti. Kako so se posmehovali, ko je „Dunajčanka“ dolge verste raznih svetov in sklepov priobčevala. Nek učenjak na Dunaji, katerega učenost po celi Evropi slovi, rekel je o Hasneru: „Toliko se zastopi na šolstvo kot zajec na boben“. Pa saj se je sedaj drugače sklenilo! Kdo je pa Hasner učenjak? Kolikor je meni znano, spisal je le kaj puhlo knjigo: „Philosophie des Rechtes und seiner Geschichte“ Prag 1851 (308 str.) pa „System der polit. Oekonomie“ (Prag 1860. I. Bd.); tudi kaj nepomenljivo delo. Izvirnih misel nima nič, in stare tuje preiskave in narodarska načela kaj slabo razpravlja. Pervi zvezek pravi, da mu bota še dva sle-

ploskanja ni bilo ne konca ne kraja. Konečno je sledil ples do belega jutra. Posebne hvale je vreden odbor, da nam je s svojim trudom in previdnostjo jako vesel večer pripravil.

Iz Gradca 14. febr. 17. (Slovenci pozor!) Lastnost in znamenje prave omikanosti je pravičnost, nikakor pa ne pristranska strastnost. Naši avtonomisti bahajo se brez konca in kraja z nemško omiko, pa kažejo o vsaki priložnosti, da si je še sami niso prisvojili. Ne bom govoril o njihovem „organu“ ali rogu „Telegrafu“, v katerega trobijo, in katerega ne presega menda v celi Avstriji noben časnik v sirovosti, strastnosti, da, rekel bi, divjosti. Povedati vam hočem le, s kakošnim djanjem so ti gospodje spet razodeli svojo pravičnost, in tedaj tudi izobraženost. Vse volitve v deželni zbor bodo naravnost potrdili, le gg. dr. Dominkuša in Vošnjaka ne! Namenili so postaviti odbor, kateri bo to volitev pretresal in preiskoval, — vendar zagotovil mi je nek znanec, da je vse to le hinavščina! Mariboržanom neki ne da njih osramotojenje spati, in tiščali so tako dolgo v tukajšnje vodje avtonomistov, dokler se jim je dovolilo: „Die beiden Wahlen werden annullirt.“ In vendar je natanko in pravniško dokazano, da se pri volitvi ni godilo nič nepostavnega, da je bilo vse v redu. Glejte, tako oslepila je naše „omikance“ (!) strastnost. Nepravilna, krivična volitev dr. Nekermana v Celju jim je prav, — ker jim je dala moža njihove stranke; zares človeku se stуди, misliti na take reči! — Vendar graškim usurpatorjem, čujte Slovenci! se ne more in ne sme po njih trmi zgoditi. Čez nekatere dni že boste izvedeli, je-li bodo zvičajniki svoj namen zares dosegli, in če ga bodo, kličem vam: „Na noge, po koncu! napuite vse žile, ganite se hitro, še o pravem času, da sovražna stranka poprej volivcev ne premoti. Zagotovita se vidva, rodoljubna naša poslanca, urno vseh glasov, katere sta pri prvi volitvi dobila, pa prepričajta tudi druge, da Mariboržani hočejo le svojo sramoto in škodo. Precej jih k zadnji volitvi ni prišlo, — spravita te na svojo stran. Pa tudi vsi drugi rodoljubi, mariborska čitavnica, duhovniki in učitelji storite, kar ste storili prvikrat, opominjajte kmete, naj se ne dajo splašiti; kajti če bote zares primorani drugič voliti (kar bi bilo pa neslišano!), morajo Mariboržani najti, česar si iščejo, namreč drugo sramoto! Podvižajte se, Bog daj srečo!

Iz Gorenjskega. (Naša uradnija.) „Slovenec“ je že dvakrat tugopolne „Jermijade“ o velikolaškem uradu prepeval. Tudi drugod po mili domovini se nahajajo enake, ali pa še slabše sestrice — uradnice. Ravno te naprave imajo sveto nalogo pravico, blagor in edinost celega okraja pospeševati. Vsak pravi uradnik, kot prisežen mož, svojo službo nastopi, da bi potem vedno in povsod po pravici in vestno delal. Ali kako malo je marsikomu naših uradnikov na tem ležeč! Ko je naš sedanji uradni predstojnik kermilo r.škega okraja prevzel, obetal je neki ljudem zgolj zlate gradove, pa vse njegove sladke obljube so se deloma razkadile. Res prislovica: „Krava, ki obilo veka, ima navadno malo mleka“, spolnuje se pri nas popolnoma. Tožeb in homatij je tu vedno več, pa saj se temu ni čuditi, ker le enega pravega uradnika pri naši sodnji ni. Vsi so večidel le tako imenovani „prakticisti“. Zatorej gre vse polževo pot, le pri iztirjanju in eksekviranju davkov in plačil je drugači. Privatne tožbe in pravde se pa motajo dolgo in se pošiljajo od Ana do Kajfa. Posebno so homatije srenjskih gojzdov (borštev) in spašnikov čedalje bolj zašvedrane in zamotane; kmalo bo tako dalje prišlo, da ubogi kmet skoraj porajkeljna vsakati in pa svoje živinice na planine na pašo goniti ne bo smel. Kaj pa potem? Kar te reči tiče, mislim, da ni z lepo kje tako zbrojeno, kot je ravno pri nas. Res to je največja neugodnost skoraj za celi okraj! Ako pa uradnikom kdo kako bolj rezno besedo o tem reče, dobi navadni odgovor, da tako postave zahtevajo! — Pa ker ti gospodje uradniki tako radi o postavah modrujejo, zakaj pa nekatere čisto prezirajo? — Na nobeno vižo jim ne gre v glavo, da bi po postavi ljudem v domačem jeziku dopisovali; najbrže si mislijo, da bi s tem pri ljudeh ob tako imenovani „kredit“ prišli. — Pa hvala Bogu, tudi v tej zadevi bo skorej začelo svitati in kmalo nam mило domače solnce zasveti. Upno se spominjajmo Prešernovih besed:

„Vremena bodo Kranjcem se zjasnile,
Jim lepše zvezde ko sedaj sijale.“

Porok temu so nam poslednje volitve.

dila. Zakaj jih še ni? Prej ko ne se bojita tiste osode kot Bippartova „Hellas und Rom“ in še marsiktero praško delo nemške učenosti. Bukvar in založnik Credner morebiti ve. Zakaj vendar ni izvolila dunajska akademija za člana g. Waserja in Hasnerja? Ali bi ne vstregla „Wöchnerca“ hvalisani učenosti, ko bi akademijo opomnila na rečena moža!

Vrednik sam pa se kaže v svoji obrani, da ga je tista prečudna omika popolnoma prešinila, ki po beških listih z znanimi krepkimi izrazi, z ostudnimi besedami nad Slovani razsaja. Buldogg-Miene itd. so te krepke besede. Mar bi vrednik rajše svoj list bolje popravljal in ne pisal str. 10. b, v besedniku: Englischmann, für ewer, kajti to so prave pasje oblike! Se ve da je treba prej jezik znati.

H koncu glejte hrabrega vrednika, ki se baha, da se bojuje „mit offenem Visir“; na str. 10. b. pa pravi: „moram fanatičnemu dopisniku, kajti zdi se mi znan, v njegovo korist svetovati, da naj ne obrača svojega časa v narodno rogoviljenje — —“. Bravci stvar brez pojasnila lahko razsodijo. Žuga me ovaditi. Ali je to odkritoserčen in očiten boj? Ti ustavni možje bi pri vsaki nepriliki radi rabili neustavno orožje, neustavno bi klicali na pomoč tuje pomočnike. Žal mi bi bilo,

ako bi morali naši tukajšni pervaki škodo terpeti. Pridejo milejši časi!

Prezreti ne smem, kar se je pred večrajšnim v neki kavani dogodilo. Nek dosluženec, terd Nemec, ponudi nekega zasebniku „Wöchnerca“ z besedami: „Berite, berite vrednikov „v bran“, izvršten je! Res list je še uboren, pa sej je še v zibelki“. Kar se oglasi nek naš narodnjak: „Prej ko ne uboren in čmeren otrok ne bo nikoli postal krepek deček“. Gospod v svojej sveti jezi klobuk popade in smuk skozi vrata! — In res, ko mu Ritter von Sahony ne bo več hotel dati potrebne hrane, umrl bo prvi dan! Še Nemci in nemškutarji se ga branijo, veliko so jih s silo prisilili se nanj naročiti.

Za slovo pa vredniku povem, da me danes niso njegove besede napravile, da sem mu odgovoril, timveč znana prislovica: „Qui tacet, consentire videtur“, in pa da se prepriča, da se spošteni Slovenci ne bojé vsake večje.

Povem mu pa, da mu na tako prazne ugovore nikoli odgovarjal ne bom, kajti ne ljubi se mi mlatisi — prazne slame!

Nasi deželni zbori.

Koroški. Po dokončanej božjej službi se je pričelo zborovanje v deželnej dvorani. Najpred je novi dež. predsednik grof Hohenwart naznanil dež. zboru, da je on imenovan za dež. predsednika in je prosil dež. zbor, naj mu pri njegovej dobri volji in najboljših namenih ljubeznivo in zaupljivo pod rame sega. Za njim prime dež. poglavar grof Goes, za besedo in pozdravlja prav prijazno vse nove poslance in zakliče svitlemu cesarju in domovini trikratni „Hoch“! Zdej naznanja dež. odbor, da je vse volitve preiskaval in predlaga, naj se vse poterdijo, kar se tudi zgodi in dež. poslanci delajo svoje obljube.

Zborovanje se torej počne s tim, da gr. Hohenwart bere cesarsko pismo, v katerem se naznanja, naj izvoli dež. zbor svojih pet poslancev za državni zbor, ki ne bode izvanredni, temuč pravi in redni državni zbor po februarjem patentu. Temu ožemu zboru vlada predlaga te le reči: Postavo zastran delegacije za obravnavo skupnih zadev z Ogrji, — zastran odgovornosti ministrov, — zastran premembe slaboslovečega § 13. februarne ustave, — zastran večje samostalnosti in oblasti posamnih dežel, — zastran vojaške dolžnosti in sploh zastran vresničenja in vpeljanja ustavnega življenja. Res lepe in sladke obljube, — videli bomo, ali bodo vse te bliščeče reči v stanu slovanske poslance v ta oži državni zbor, ki je vsem Slovanom hud tern v peti, spraviti.

Po tem se je po predlogu baron Herberta izvolil odbor, naj pretresa to ces. pismo in nasvetuje, kaj gre dež. zboru na to odgovoriti in delati. V ta odbor so izvoljeni: Dr. Luggin, dr. Stieger, žl. Čabušnik, baron Herbert, dr. Erwein, Götz in Girnocoli.

G. Götz predlaga, naj se dež. zbor zoperstavlja temu, da se nova sodnijska organizacija vpelje, preden jo je derž. zbor potrdil in tudi dež. zbor zastran naprave novih sodnijskih okrajev svoje misli izrekel. Izvolil se je odbor, v katerem delajo: Götz, dr. Luggin, dr. Mertlich, dr. Stieger, in žl. Čabušnik. Prihodnja seja je v četrtek 21. t. m.

Goriški. — Po dokončanej slovesnej službi božji so se novo izvoljeni poslanci zbrali v deželnej hiši. Vladni komisar baron Kübek pozdravlja zbor in mu predstavlja novega deželnega glavarja grofa Pačeta, pa imenuje tudi njegovega namestnika dr. Doljaka. Potem prebere italijanski ces. rešrikt; ker je bilo znati, da slovenskega ne misli priobčiti, slavni naš dr. Tonkli tirja tudi slovenskega. Marušič, Slovenec, na kterega so se nekteri zanašali, nejevoljno z glavo pomaha, kajti ni mu bilo prav, da Slovenci tirjajo narodno ravnopravnost. Pa saj poznate, kakšna je „Domovina“; čudno, da niso Ljubljancan je lista „ne štempljanega“ bolj natanko pogledali. Gotovo bi dr. Toman ne bil njemu sporočal o dunajskem sklepu slovanskih poslancev. Čudili smo se dalje grofu Pačetu, da je še popraševal, ali kdo podpira dr. Tonklijevu tirjatev. Dobro se oglasi kreпки g. Černe, že v starem zboru sloveči zastopnik našega naroda, da se to razume samo od sebe. In res čudno, ako je vlada tudi slovenski rešrikt nam poslala, gotovo ni mislila, da bi ga gosp. Kübek pod klop vergel. Čital ga je potem Tonkli; zapopadek njegov je tako tudi onemu drugih zborov enak.

Nam pa je serce veselja igralo, ko smo videli, da so novo izvoljeni slovenski (razun dveh) za terdno sklenili od vlade tirjati po Bogu mu dane in od svitlega cesarja že mnogokrat zagotovljene pravice do sedaj tako tlačene naroda.

Živili narodni poslanci! Bog nam reši tudi mlačneža in razkolnika! — Mi spošteni

in neodvisni Slovenci hočemo vzdržati močno Avstrijo, zato naj vlada z nami hodi, ne pa mi za vlado se zmiraj spreminjajočo.

Ptuje dežele.

Prusija. Zbor zveznih severnih nemških držav je sklican na 24. febr.

Rusija. Vlada je sklenila tudi poljsko ime popolnoma zatreti. Od 4. aprila naprej se Poljska kliče le varšavski vojaški okraj.

Francoska. Napoleon je tedaj spet govoril in sicer 14. t. m. — ljubeznivo in lepo, kakor je že nekaj časa navajen; samo da tudi najbrže zavolj lepšega vmes enmalo z orožjem porožla, ker tirja brz vojaško prenapredbo. Sicer je pa nekako z vsem svetom dober (zlasti z Avstrijo, se ve če je lepo tiho). Prerokuje pa tudi nekako evropsko federacijo; ali narodov ali vladarjev, to ni jasno. Še celo Turkom je svetoval, naj bi kristjanom dali, kar jim gre.

Turčija. Vlada se še vedno obotavlja, kristjani pa na vseh krajih tiščé, zlasti v Srbiji in Črnigori je vse vneto za boj, če Turk ne dovoli, kar se tirja.

Razne novice.

Naznanilo zastran „Življenja svetnikov“
1. zv. Kdor izmed novih družnikov tudi 1. zvezek „Življenja svetnikov in svetnic Božjih“ od dra J. Rogaća naravnost od družbe sv. Mohora prejeti želi, ta naj pošlje za vsak iztis 60 nkr.; pošlje se mu pa z letošnjimi družbinimi bukvami vred; sicer ga ni mogoče dobiti kakor po bukvarnicah, kjer velja 90 nkr.
* V Kranju imajo od 29. januarja telefonske.

* „Novice“ so zvedele iz prijateljskega pisma iz Rima od 7. febr., da je škof S t r o s m a j e r, Slovincem vsegdar mili prijatelj, z veliko radostjo sprejel sporočilo o slavni narodni zmagi pri volitvah za dež. zbor in da hoče na grobu sv. Petra, oznanovalca večne resnice, moliti, da milostljivi Bog pošlene Slovence v svoje varstvo vzame in njih delovanje blagoslovi. — Slava slavnemu škofu!

* Ni davno temu, kar je naša „Klagenfurterica“ jezikala, češ, kako so Kranjci vendar zatelebani, da so (po njenih mislih) tako malo „inteligencije“ v deželni zbor spravili in kako slabo bo to za deželo itd. (na Koroškem je to se ve da vse drugači, ker tu so poslanci mokerji in žganjarji, specerijski trgovci, „verbežarji“ in tako imenovani inženirji, ki so komaj 3 rede na normalni izvršili itd., vsi od kraja politkarji in postavodajci prve vrste — o srečna Koroška!) Zdej pa „Celovčanka“ spet zoper to godrnja, da sta zlasti dr. Costa in Svetec na Dunaj k federalističnemu shodu šla, ker bi bila imela lepo doma ostati in opravila svoja opravljati, da bi meščani nobene škode ne trpeli!! Tukaj v Celovcu nima živa duša nič zoper to, če bi vsi naši mestni očetje Bog ve kam, morebiti še celo v Frankobrod šli. — „Celovčanka“ bi pač najbolje storila, ko bi pred svojimi vratni pometala, ker se pač ne menjka nesnage vsake baže. — Morebiti pa bo potem bolje, ko pridejo semkaj vsi tisti Nemci, ki nam jih je napovedala. Mogoče da se priplazijo ž njimi tudi vsi nemškutarji čez Ljubelj — potlej bo Koroška srečna cin „echt deutsches Land“!

* Kardinal Scitovski je izdajal od 1. 1827 do 1866 za cerkvene in druge potrebe. 2.473.209 goldinarjev.

* Po najnovejšem ukazu vojaškega ministerstva morajo posamezni poveljniki ostro na to gledati, da se oficirji vsaj v 6 mesecih jezika njim podložnih vojakov nauče. To je pravo!

* Nek drug ukaz dovoli, da smejo oficirji svoje brade gleštati po šegi mornarskih oficirjev, vendar tako, da se znanja dostojanstva vidijo.

* Na znanje se tudi daje, da se bodo novinci ali rekruti nabirali: na Štajerskem za 27. in 47. polk (regiment), na Kranjskem za 17., na Koroškem za 7., v Primorju pa za 22. polk.

* Za deželne glavarje in njih namestnike so izvoljeni: na Štajerskem grof Gleibach in M. pl. Kaiserfeld (oba Nemca); na Kranjskem pl. Wurzbach (Nemec) in dr. Costa (Slovenec); na Goriškem grof Pače in dr. Doliak (neutrale); za Istro Polesini in Vidulič (neutrale); za Česko grof Nostic in praški župan dr. Belski (federalist); za Marsko knez Salm (federalist) in Wenliczke (Nemec).

* V kranjskem zboru so po telegraf. naznanilu ovržene volitve: bar. Šlojsnika, Höffern-a in dr. Prevca.

* „Zkfti“ se poroča iz Zagreba, da se razpusti zbor in nove volitve razpišejo; da bodo novi veliki župani izvoljeni in Kušević ban.

Razpis družbinih daril za l. 1868.

V povzdigo domače književnosti in v omiko slovenskega naroda razpisuje s tem družba sv. Mohora za leto 1868 sledeča darila:

a) sto in dvajset goldinarjev za najboljšo mravnopodučno povest v obsegu petih tiskanih pol, ktere naj se vzame tvarina iz domače zgodovine ali vsaj nasloni nanjo; celo djanje pa naj se tako razplete, da bode delo mikavno za domačo mladež in za priprosto ljudstvo slovensko.

b) sto goldinarjev za najboljšo gospodarsko delo o kaki važniši panogi slovenskega kmetijstva, n. pr. o živinoreji, o ratarstvu, o sadjoreji, o vinstvu ali o kakem drugem gospodarskem predelu. Beseda bodi skoz in skoz prav domača in priprostemu kmetu lahko razumljiva v obsegu petih tiskanih pol.

Vsi spisi naj bodo prav lahko umevni in zanimivi, da bodo mladino in odrasčene pošteno razveseljevali ter jim um in serce požlahtnovali. Rokopisi naj se pošljejo družbi franko vsaj do 1. decembra t. l. brez podpisanega imena in sicer toliko gotoviše do tega časa, ker se v prihodnje ustanovljeni obrok ne bode več podaljševal. Darila se izplačajo na Vodnikov dan (2. febr.) 1868. leta.

V Celovcu mesca februarja 1867.

Odbor družbe sv. Mohora.

Očitne dražbe.

Na Koroškem: Hiša, št. 94 v Hitenbergu, c. 767 gld., dr. 22. febr. 22. marca in 26. aprila ob 10. dop. pri okr. gosp. v Starem dvoru; — Virnikova kmetija pri Jezeru, c. 6000 gld. in za orodje 28 gl., dr. 27. marca, 27. aprila in 27. maja ob 11. dop. na domu, okr. gosp. v Velikovu; — Fuchsguben-ova kajža v Fuchsguben-u, c. 616 gld., dr. 27. febr. 27. marca in 29. apr. ob 10. dop. pri okr. gosp. v Trgu; — Vastelnova v Steindorfu, c. 2983 gld., dr. 23. febr., 26. marca in 27. aprila ob 10. dop. pri okr. gosp. v Trgu (Feldkirchen).

Na Kranjskem: Kmetija v starem Kotu na Kočevskem, c. 400 gld., dr. 2. aprila, 2. maja in 1. jun. ob 9. dop. pri okr. gosp. v Kočevju; — kmetija v Seči, 200 g., dr. 2. apr., 2. maja in 1. jun. ob 10. dop. pri okr. gosp. v Kočevju; — km. na Mlaki, c. 650 gld., dr. 26. marca, 27. apr. in 25. maja ob 9. dop. pri okr. gosp. v Kočevju; — km. na Grahovem, c. 1488 gld. dr., 33. febr., 22. marca in 26. apr. ob 10. dop. pri okr. gosp. v Planini; — km. pod h. št. 1 na malih Lipljah, c. 1133 gld., dr. 27. febr., 27. marca in 27. apr. ob 11. dop. pri okr. gosp. v Žužemberku.

Na Štajerskem: Kremzarjeva posestva v Kaplji, c. 7700 gld. 2000 in 300 gld., dr. 23. febr., 23. marca in 27. aprila ob 10. dop. pri okr. gosp. na Vranskem; — kmetija na Plešci (?), c. 2090 gld., dr. 26. febr., 26. marca in 29. aprila ob 11. dop. in sicer prvi dve pri okr. gosp. v Kozjem, tretja pa na domu.

Na Goriškem: Karnelijeva hiša v Kanalu, c. 475 gld., dr. 23. marca, 23. aprila in 23. maja pri okr. sodn. v Kanalu; — Lebanova hiša v Gorenjvasi, dr. 16. febr., 16. marca in 23. apr. pri ravno tej sodniji.

Dunajska borsa 20. februarja 1867.

5% metalike	61.80
5% nacional	71.90
1860 derž. posoj	90.20
Bankine akcije	764.—
Kreditne	191.—
London	127.80
Novi zlati	6.—
Srebro	126.—

Dunajska borsa 10. februarja:

Cesarski cekini	6.—	6.2
Krone	—	—
Napoleonorji (20 frankov)	10.16	10.18
Suvrendorji	—	—
Ruski imperijali	10.45	10.50
Zavezni tolarji	1.88	1.89
Srebro (ažijo)	125.50	126.—